Володимир Маяковський

Нашому юнацтву

Перекладач: Микола Бажан

На сотні естрад слухняно йшов,
під тисячі поглядів сходив.
В країні моїй стільки різних є мов
та різних убрань
і народів!
Насилу,
піт проливши струмком,
крізь горло тонеля продерся
і виліз,
і ось, простившись свистком,
із Курського
рушив
кур'єрський!
Заводи
женуться від лісу до хат,
хитливі берези
й ялини,
і чиста,
неначе слухаєш МХАТ,
московська говірка лине.
З-за обріїв дальніх,
де ліс чорно ліг,
хатки виглядають
заховані.
Барвисті бочки їх
з-під солом'яних стріх
по-різному мальовані.
Беріть із собою поезій мішок,
талантом

налийтесь по вінця,-
у відповідь
зичливий цідять смішок
уста
юнака-українця.
Простори біжать,
виростаючи знов,
їх сонце пече —
куховарка.
І поїзд
уже
біжить на Ростов,
далеко за димний Харків.
Поля —
на мільйони хлібних тонн,
немов їх
рівняють рубанки,
а в охрі пшениць
посріблений Дон
блищить
позументом
кубанки.
Захрипши, продовжує поїзд ревти,
і ось
почалось кавказьке,-
то голови цукру підносять хребти,
то в сонце —
пожежні каски.
Лечу
ущелинами
бистро я.
Сивіють шапки й крижини.
Затисши кинджали, горяни стоять,
зорять
із сідла

осетини.
Брила
вгорі
снігова,
сохне
внизу
трава,
і сонце свій йод розлива.
Тбілісців
пізнаєш за сотню метрів:
гуляють годинами денними
у модних шляпах,
в блискучих гетрах
парижанами отакенними.
По-своєму
вчиться абетки
всяк,
аж цифри по-своєму сняться їм.
У кожного третього —
мова своя
і власна у нього нація.
От якось,
заклопотаний безліччю справ,
забув я готель,
де ночую.
Адресу по-руськи
в хохла
я спитав.
Хохол відповів:
"не чую".
Коли ж науковій
віддаються темі,
їм
в російській мові завузько;
з Тбіліською

Казанська академія
листується по-французьки.
І
я
Париж люблю, бігме,-
(чудові бульвари і площі).
От взяти, наприклад,-
Бодлер,
Малларме
тощо!
Та нам хіба,
війську, що твердо іде
крізь бурі і роки
колонами,
ростити
на зміну собі
бульвардьє
французистими піжонами?
Хто був без'язикий,
тим квітнуть дає
свобода радянської влади.
Шукайте свій корінь
і слово своє,
питайте в філологів ради.
Вглядайтесь в життя своє
на віддалі,
змагайтеся в кожному заході
за те,
що є добре на нашій землі,
за те, що є добре й на Заході.
Та місця нема
ворожнечі мазку,
щоб душ молодих не вмастити!
Товаришу молодь!
Дивись — на Москву,

на російську вуха гостріте.
Та будь я
хоч негром старим-престарим,
труди
поклав би
шалені,
щоб російську знати
тільки затим,
що мовив по-російськи
Ленін.
Коли в жовтні
гарматні громи
вогневі
по вулицях
кров'ю лилися,
я знаю,-
рішалася доля в Москві
і Києві,
і Тбілісі.
Ми бачим
в Москві
не державну петлю,
що землі, мовляв, заарканить.
Москву
я не тільки, як руський, люблю,-
люблю,
як мій стяг полум'яний!
Ввібрав я
трьох
мовних джерел
потік.
я
не з кацапів-роззяв.
Я з діда — козак,
з другого —

січовик,
а в Грузії
жить
починав.
Три різних краплини
в собі я вмістив
і маю я
право поета
ганьбити
всесоюзних радміщуків,
і ваших,
і русопетів.
1927